

Előfizetési ár:

Egész évre..... 6 frt — kr.

Félévre 3 frt — kr.

Negyedévre..... 1 frt 50 kr.

Egyes szám ára 12 kr.

K O R U N K

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAPON.

Szerkesztőség
és kiadóhivatal:
Budapest,
IV. szarka-utca 5. szám.Kéziratok nem adatnak
vissza.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Kador Sándor.

A modern bálványimádás.

„Perversi difficile corriguntur, et stultorum infinitus est numerus.“

Prédikátor könyve, 1, 15.

Manap kicsinyes, szájalmas mosolykél annak az ajakán, a ki csak futólag emlékezetébe idézi azon időt, a midőn a józan észnek nem különben, mint a természeti s természet fölötti rendeltetésének rendjétől elkallódott ember fából, érczből vagy agyagból többé-kevésbé formátlan tuskót faragott, öntött magának, s leborulva előtte, mély imádattal fohászokodott hozzá: te vagy az én Istenem, Uram!

Valóban, szájalomra méltó, nemcsak mosolyra, de részvétkönyyre indító idő volt az, a melyben az Isten képére és hasonlatosságára teremtett ember elhithetni birta magával, hogy az általa idomított agyag-, ércz- vagy fatuskónak az emberiség sorsához köze, háztartására befolyása van, hogy „a fazékas kezei csinálmanya“ intézi a világ folyását!

Amde, ha ez az örületes bálványimádás oly népek közé csempészte be magát, a melyeknek dédősei is alig birták már az egy igaz Isten fogalmát, eszméjét, ugy az még mindig menthető némileg: de, ha oly nép, mely napról-napra, percről-perczre élvezte az ugyszólván láthatólag körében lakó Isten jótéteményeit, ha oly nép, mely színről-szinre láthatá menyeyi Urát az egyik órában, a másikban már egy öntött arany borju előtt fetrengett, őrvongva kiáltván: te vagy a mi Istenünk, aki kivezetett minket Egyiptom földjéről, a rabszolgaság hazájából, ugy az legalább is megdöbbenő, megmagyarázhatatlan jelenség, mely méltán provokálja a sajnálkozást, a szájalmas mosolyt, a gyászoknyüt!

Am, kiméld e mosolyt, e gyászoknyüt, te modern világfi, kiméld, s tartogasd a magad számára, ha szálandó vakságod esetleg véget ér!

A pogány őskor borus homályában, elenyésző csekély kivétel gyanánt, a zsidó nép örizte meg az egy igaz Isten eszméjét, s e nép is már akkor tökéletesen jelképezte és képviselte modern hitsorsosai előszeretét az arany borju iránt; s mi — őszintén mond-

juk — semmi kifogásolni valót sem látnánk abban, ha napjainkban ez a borjuimádás csakis a zsidóknak volna különös privilegiumok; hiszen rég megvagyon írva róluk, hogy „kemény nyakkal s körülmételetlen szívvél és föllel mindenkor ellenszegültek a Szentléleknek“, s ép azért teljes joggal rájuk alkalmazható a Prédikátor könyvének e jelen cikk jelszavául használt kemény mondása: „az elvetemültek nehezen javulnak meg, és a bolondok száma végtelen!“

Am, ez a sok elvetemült nem csak a zsidókból kerül ki, ez a sok bolond nem csak „Izrael fiai“ közt találkozik. Találkozik a keresztények közt is bőven!

Igaz ugyan, napjainkban az ember ezt a bálványt nem készitheti magának, hacsak nem akar 10—15 évet riszkirozni Illaván, vagy más hasonló „jótékony intézet“-ben, s így a modern bálványimádó imádásának tárgyát nem lehet teljes joggal „saját kezei csinálmanyanak“ nevezni. De utóvégre, mindig lehetséges akár Körmöczre, akár a birodalmi bankönyomdába ellátogatni, s ugyanazon jelenség tárul szemünk elé, mint a pogány őskorban, vagy akár napjainkban a tényleg bálványimádó népeknél.

Ime, a pénzverde hajtókerekei közül kiesik a gördülékeny, kerek, sárga kis démon, s az anyagias ember leborul előtte, porba hajtja különben büszke fejét; a bankópréssből kikerül a kisebb-nagyobb alaku rongyszülött, s az ember, e „kis nagybolond“ a szerint, a mint kisebb, vagy nagyobb a rajta fityegő szám, kisebb, vagy nagyobb mohósággal feléje terjeszti idegesen reszkető kezeit, azt kiáltva: te vagy az én Uram, Istenem!

Ime, ezért mondtam fennebb, hogy a mosolyt, a gyászoknyüt kiméld, és tartogasd a magad számára, te bohó pénzahajhászó!

„A bolondok munkája gyötrelmekre van,“ — mondja az ismételten idézett szent könyv, amelynél alig van találóbb a szent irás könyvei közt; oly nagyon alkalmazható annak minden egyes sora, minden szava azon időviszonyokra, amelyek közt nekünk

jutott szerencsés, vagy szerencsétlen osztályrészü a léttel való küzdés.

Avagy nincs-e gyötrelmére a mostani emberiségnek ez a modern bálványimádás?

Nézzünk csak szét magunk körül. Mindenütt, a hová a szemünk esik, eszeveszett hajsztát látunk: a sürgőforgó emberek mind egy pont felé rohannak. Ez a pont az egyik emberre nézve oly magasán fekszik, hogy sehogysem képes azt elérni, s hasztalan erőlködésébe belefáradva, s erőlködésének czélszerűtlenségét belátva, kétségbeesik, s csak akkor s ünik meg e pont felé rohanni, midőn a reménynyel együtt eldobja magától az életet is. — A másikra nézve e boldogtalan pont egy tátongó mély örvényben van. Az eszeveszett hajsztában nincs megállapodás, nincs egy pillanatnyi szünet sem. A tátongó örvény a szerint nagyobbodik, a mint a pont felé rohanó ember föltartóztathatlanul utána nyújtja kezét, s midőn végre eléri, ő maga is az örvénybe bukik, s bukásával összeesapnak föltötte a hullámok. Az elbukott vagy az önitélet törvénszéke előtt, vagy a közvélemény előtt veszti el jó hírnevét, becsületét, de minthogy mégis többeknek sikerül a földi igazság vaskarját kikerülni, — példa rá az ismétlődő legújabb postalopások — az eszeveszett hajsztá tovább tart, s a nagyközönség vagy mosolyog föltötte, vagy gyászoknyüt nyom el a szemében, s más utakon ugyanacsak e fekete pont felé rohan.

E fekete pont, a modern bálványimádás eme céltáblája — alig szükség kimondanunk — a pénz.

Ez dönti a legvastagabb anyagságba, ez veri meg a legsajnálatosabb vaksággal a mai kor emberiségét. Ez adja kezébe a kétségbeesett pénzvadásznak a forgópisztolyt, mely napjainkban annyi áldozatot szed; ez nyomja markába a hűtlen hivatalnoknak, az elvetemült tolvajnak a feszítő vasat, az álkulcsot, ez gyártja a hamis pénzládákat, a 30,000 forintot reprezentáló tégladarabokat!

A pénzimádás létesíté a mostani állatános elégedetlenséget a társadalom bizonyos osztályában, a pénzimádás, ez a modern bálvány szülte azt a sok modern „mumust“, a liberalismus.

tól a nihilismussig, melynek rémuralma aláásta a fejedelmek trónjait, s megreszketteté, s részben porba dönté ősi dynasztiák létjogát.

Ez a modern bálványimádás szülte a napról-napra tova harapódzó *élvezetvágyat és fényűzési szenvedélyt*; ez nyitotta meg a *tiltott öröme*k méregforrását, melyből mohón igyekszik kiszedni kiki a maga részét, melytől öldöklő kézzel löki vissza az élvezőt az a kire nézve e forrás a *jog útján* megközelíthetetlen.

Ez a modern bálványimádás hozta a szemünk láttára pöffeszkedő *pénzarisztokráciát*, mely az ősi jog embezeit nyomról nyomra a bukás szélére hajtja, hogy azok örökébe üljön: s a hol azelőtt az ősi erények oltárai állottak, ott most az aranyborjú bálványimádói szórják az általános forrongás tüzeire tömjén helyett a *köszön* áldozatát.

Igen, mert ez a modern bálványimádás az *önálló kézművészetet a gyárak rabszolgájává tette*.

Hajdan a kézművészet a boldogság, a megelégedettség kútforrása vala: a kézművesek szorosán összetartva, oly jólétnak örvendettek, hogy bizvást *„aranybányának“* lehetett nevezni a kézművességet, s azt mondani róla, hogy *„rőzsás a fala, arany az alapja“*, most a kézművességet az aranybányából, saját arany alapos házából a koldulótevézóra dobta ki a lelketlen pénzarisztokraczia, mely az egykori hatalmas császárnak, Titusnak e szép mondását: *„barátim, egy napot vesztettem!“* — a melyen t. i. semmi jót nem művelt — imígyen változtatta meg: *„barátim, ma nem sikerült nyernem újabb ezreket,*

ma egy nap kárba veszett reám nézve!“

A pénzt, mint ilyent, mint oly eszközt, mely a művelődés haladásával, az egykor divott anyagesere helyébe lépett, tehát mint a modern korban a *megélhetés eszközeit* semmi józanészű ember sem kárhoztathatja, de mindaddig, míg a társadalom minden egyes tagja nem lesz azon gondolattól áthatva, hogy a *pénzt csak eszköznek, ne pedig célnek tekintse*, míg mindenki nem lesz meggyőződve arról, hogy ez eszközt csakis a *jog, az igazság, a becsületesség útján kell és szabad keresnie*, mindaddig, míg mindenki szíve mélyéből nem fogja azt az elvet vallani, hogy *ez eszköz keresésében, ez eszköz élvezésében nem szabad megfélekeznie természet fölötti rendeltetéséről*, mindaddig e modern bálványimádás kiirtásáról szó sem lehet, mindaddig az emberiség földi s földöntuli sorsa nem fordulhat jobbra.

S a ki erre a célra igyekszik, minden tőle telhetőt megtenni, az a valódi emberbarát!

Dezső.

A szájkórság.

Társadalmunk betegségei között alig találunk veszedelmesebbet, mint a száj romlottságát.

Csalódnék, ki azt hinné, hogy a torkosságot, vagy iszákoságot értjük e betegség alatt; igaz, közvetve eme betegségek is gyökerei amannak, de ki merné azt állítani, hogy a kórságok között nem létezik bizonyos rokonság?

Valóban létezik; ép úgy, mint az erkölcsök egymással rokonságban vannak, úgy megtaláljuk az összekötő kapcsot, a rokonságot a gonosz lelki tulajdonságok, a bűnök, a lelki kórságok között is.

Hogy a szerénység és szájkórság *contrarius* fogalmak, azt is tudja mindenki; de, ha a szerénység helyett egy jó adag hiu ambítiót gondolunk, akkor előttünk áll a szájkórságnak gyökere, mely soha sem terjeszkelhetett jobban szét a neki megfelelő talajban, mint épen napjainkban, midőn a társadalom annyi erjesztő, rothasztó anyaggal bővelkedik s így nem csoda, ha a hiu ambíció szétterjesztvén gyökereit az elpuhult társadalomban, rajtuk a szájkórság éktelen ágakat hajt s mint a viscum album, mely a viruló almafa galyaiból szívja az éltető nedvet, míg a fát el nem pusztítja, úgy a szájkórság lovagai is addig nyargalásznak, addig üvöltönek a társadalomban, míg egy-egy mandátum, vagy más, ehhez hasonló koncz föl nem segíti őket a nemzet életfájára, honnét aztán szép csöndesen, de annál nagyobb bölcseséggel szívják magukba a társadalom oly nemű tulajdonságát, mint a viscum album azét a fát, melynek kérge alá gyökereit befurhatta.

Eme kórság sokkal fontosabb, hogysem oly könnyen leszámolhatnánk vele, oly ferdeségekkel, melyek inkább birtokosuk nyakába zúdítják a tünni valót, mint másokéba; mert alapja a legpiszkosabb és legnagyobb foku önzés, s épen azért a legutálatosabb minden nemleges lelki tulajdonság között; mert a társadalom legtisztéletre méltóbb tagjait, a szerénység fölkelte apostolait, a méltányosság és társadalmi valódi becsület-érzés képviselőit, szóval a társadalom sóját támadják meg s ezeknek existenciáját teszik tönkre az által, hogy ők szemtelen ordítózással a szerényebbeket leszoritják az őket megillető helyekről, kik ily bitang széllel bélelt szájuakat annyira utálnak, hogy készek inkább áldozatot hozni saját kárukra, mintsem ily piaczi dongók közé keveredni.

A lelki vakok az ily nagyszájú férgeket féltsteneznek, bátor vitézeknek tartják, s készek utánuk menni tűzbe-vizbe, míg csak be

A „KORUNK“ TÁRCZÁJA.

Kuruczok veszedelme.*

A Rába mentében jó vándor hogyha jársz,
Koronezó táján egy vén körtefát találsz;
Százados törzsöke meg van repedezve,
Hejh! rég élhetett az, a ki ezt fűtette.
Régen, bizony régen!... más világ volt akkor;
Szegény ember lábát nem nyomta a boeskor;
Nem volt még közönség s az az átkos quota,
S az urak nem jártak delegatióba;
Hanem — hogyha akadt számadásuk Bécesel —
Elintézték azt a kardjaik hegyével.

* A koronezói ütközet, melyben másfélezer kurucz hajdu, száz lovas és néhány száz német esett el, 1704 június 13-án vivotott Thaly Kálmán a kuruczok vereségét gr. Forgách Simon kurucz tábornok árulásának tulajdonítja, kinek kevéssel az ütközet előtt Viard császári tábornokkal az öörsök között beszélgetése volt; a nép között azonban él az a hiedelem, hogy a németek álomporral vegyített bort csempészték a magyarok táborába, s midőn ezek attól elaludtak, őket egy szálíg lekasaboltrák. A körtefa, melyről a költeményben szó van, mai napig áll Koronezó hatásában, s a néphit szerint e fa környékén történt volna a kuruczokra nézve szerencsétlen ütközet.
K. F.

Tehát akkor történt. — Ott a Rába mentén,
Sátrak emelkedtek, mint gombok a mentén.
És a sátor-tábor kellő közepében
Háromszinü zászló lobogott a szélben;
Három szinü zászló, hejh!, be szépen lenge!
Még az uristen is gyönyörködött benne;
Hát még akik ott a fűben heverészték,
Rákóczynak népe, jó kurucz legények!?
— Vigan táborozott a kurucz legénység,
Míntha száz mértföldre volna az ellenség
S míntha lenne dolguk, mint vízben a hálnak:
Vége-hossza nem volt a tréfának, dalnak.
S szólt a kapitányuk: „Látom, vigan vagytok,
S a németen nem sok becsületet hagytok;
De hogy a multság be legyen tetézve:
Hozzatok én nekem egy labanczot — élve.“
„Vitéz kapitány ur!“ — mond Gerő, a kürtös,
„Mi sem könnyebb ennél“, — s nyult rögtön a kürtöz,

Egy pillanat múlva fent ült paripáján,
A másikban pedig túl volt már a Rában.
Tul a Rába partján, egy silány fűzesben
Állt a német őrszem, mint a róka, lesben;
Hogy tehát a tervét rögtön végre hajtja,
Lengrott lováról és magára hagyta.
Mikor a labancz-őr a lovat meglátta,
Rögtön az inába szállt a bátorsága;
És — mert voltaképen nem tudta mit látott,

Valami háromszor: „halberdó“-t kiáltott;
De mikor látta, hogy biz a' nem a sátán,
Hanem ló, a melynek senki sem ül hátán:
Neki bátorodott s fel is ült rá nyomban,
De Gerő vitéz is ott volt a bokorban:
Bele fűjt kürtjébe, s annak hallatára
Mint a szélvész fordult vissza paripája,
És mire a német magát észrevette,
Ötet a kuruczok táborába vitte. —
Lett ott erre lárma! — sok hang így kiálta:
„Az ármányos kürtös hogyan kiesínálta!“
Mások a némettel váltig kötekedtek
S a furfangos tréfán jó izűt nevettek.
Hejh! de a tréfának megadták az árát,
Sok derék levante vallotta a kárát;
Mert — hogy a furesa hir eljutott fülébe —
Bosszut csküdütt a labanczok vezére:
Tizenkét nagy hordót megtöltette borral
S mind a tizenkettőt meghintette porral;
— Nem puskapor volt az, a miről beszéltek,
Hanem vagy álompor, vagy valami méreg; —
Elég az hozzá, hogy nem fűtötték csapra,
Hanem a hordókat kocsikra rakatta
A kocsik elé meg lovakat fogatott
S felültetett rájuk tizenkét labanczot;
Azután az „ordrét“, mint „dukál“, kiadta
S az egész „transportot“ utnak indította.
... A kurucz táborra ráborult az éjjele,

nem látják, hogy nem a társadalom boldogításának ösztöne csipkedte őket, midőn tele torokkal ordítottak, hanem a piszkos önzés undok parasitái lepték el e félistőnek bőrét s ezek csipései miatt ordítottak.

Nemcsak a főváros bővelkedik az e fajta kórságban sinlődőkkel, hanem terem az gomba módra mindenütt, még a legkisebb faluban is. S az a legsajátságosabb, hogy a főbb pontokat mindenütt eme kórság lovagjai foglalják el; mindenütt ezek nyargalásznak s végre betöltvén minden teret, uraltatnak, pedig egy bátor, ügyes kéz, ugyancsak lókorbácsolhatná őket minden pontról, a hol csak pöffeszkednek.

De ez szerénytelenség volna az ő felfogásuk, az ő „meggyőződésük“ szerint. Már pedig *mások meggyőződését tisztelni kell*, így hangzik a sofistikus bűnös, modern frazis.

Azonban, az erkölcsi élet örök kútfeje, az istenember, igen szép példát adott nekünk, hogy mennyire kell mások piszkos meggyőződéseit tisztelnünk, midőn az üzérkedő, kufárkodó meggyőződésüket a templomból emberségesen kikorbácsolta.

Ez az igazi humanus eljárás, mert valamint a kertész, ki a hasznos növények ártalmát okozó gyomot a vetemények közül gondosan kitépi, s ez által amazoknak tejlődését biztosítja, úgy kötelessége mindenkinek a társadalomban mutatkozó erkölcsi gyomokat kitépni, mert a gyom a hasznos tagok táplálékát vonja el s azokat tönkre silányítja. Látjuk tehát ebből, hogy mily bűnös elv rejlik e frazisban: mások meggyőződését tisztelni kell. Nem kevesebb, mint az, hogy a jó eltűrje a gonoszt, mivel a gonosz is eltűri a jót; hogy az angyal tömjénezen az ördögnek, mivel az ördög is eltűri az angyal létezését.

A gonosz kénytelen eltűri a jót, de az erény a bűn iránt semmiféle kötelezettséggel nem tartozik, mert önmagát tagadná meg, ha amannak jogosultságát elismerné, a mi

pedig absurdum; tehát nem tartozunk eltűri, nem tartozunk tisztelni mások meggyőződéseit, ha azok a meggyőzések nem erkölcsi alapon nyugszanak.

Hogy a szájkórságban sinlődők meggyőződése minő alapon nyugszik, azt tudja, érzi mindenki, tehát, hogy mi a kötelessége mindenkinek ily kórságosak iránt, azt is kellene tudni mindenkinek, de fájdalom, van egy kórság, mely egyik legszebb erénynek a tultergése, ez a beteges, tulságosan kifejlődött szerénység, mely nem tud, habár akar is gátot vetni a szájkórságos lovagok elé, hogy legalább néhány helyen bukának orrott, midőn az őket nem illető helyekre nyargalnak.

Hogy a szájkórság lovagjai ellen legkevesebbet gördítenek a mi jó katolikusaink, kik a braminok csöndes, önmegadó szerénységének lassu halált okozó betegségére a rokonság bizonyos neménél fogva is, összes keresztény felekezeteink közt a leghajlandóbbak, azt a beállott körülmények nagyon is igazolják, s ha aztán e körülményeknek ők fogják a levét csendes, braministikus indolentiájukkal meginni, azt ne a „Korunk“-nak, mely az ár ellen uszik, hanem kórságos korunknak tulajdonítsák, melyen szájkórságban szenvedő lapjai, mint megannyi csatornák, nem egyebek, kevés kivétellei, mint az erkölcsi métegyel tovább szállítói. KOZÁRY JÓZSEF.

A fényűzés.

A mai társadalomban megszokottá vált folyton hangoztatni e szót: korrupció.

Idegen szó és mégis alig van a társadalomnak egy rétege, hová e szónak értelme el ne jutott volna. A közélet gondoskodik arról, hogy lélekemelő nagy események helyett a korrupciót tárja elének ezer és ezer változatú sötét alakjában.

Nem időszerűtlen tehát e tárggyal foglalkoznunk. A korrupció nálunk is jelen van sokféle alakban.

Nem szándékozunk ez alkalommal elősorolni e rettenetes társadalmi betegségnek többféle

tüneteit, csupán egyik leghatalmasabb tényezőjét, a fényűzést választjuk elmékedésünk tárgyául.

Es erről már nagyon sokat el lehet mondanunk, mert a fényűzés nálunk igen el van terjedve népünk legalsó osztályánál is s főképen a ruházatban és más külsőségekben nyilvánul.

Isten jóvoltából az idej termést learatták földmivelőink; munkásságuk eléggé meg van jutalmazva. A mi az adó és más kiadások után a gazdának megmarad, az még mind igen szép összeget ér, megadja kinek-kinek a módot, hogy napról-napra élhessen és okos beosztás, mértékletes életmód mellett valamiképp félre rakhasson és ez által évről-évre gyarapodjék.

Ámde a fényűzés ördöge nem hagyja békén az embereket; a haszontalan cifraság arra ingerli őket, hogy bőven költsenek; ez által sok család igen szomorú körülmények közé jut, a mi aztán az erkölcsi romlottságot, a korrupciót idézi elő, mely ha elharapódzik, veszélyesebb lesz minden bajainknál.

Azon írók, a kik a korrupciónál, e rettenetes betegségről irtak, mindnyájan úgy találták, hogy e baj forrása a fényűzésben, illetőleg a fényűzési hajlamban van és ezt a hajlamot három indító rugóra vezetik vissza. Első a büszkeségben van, az ember többnek akar látszani másoknál; második az érzéki élvezetek hajhászásában s a harmadik a szépítési érzékben.

Szeretjük feldiszíteni mindazt, a mi bennünket környez, lakásainkat, eszközeinket, ruháinkat, személyünket.

Jól jegyzi meg egy nagy író, hogy: „gazdagon annak szeret az ember látszani, a mi, sőt még kissé többnek is; szegényen annak, a mi nem, tudniillik gazdagnak, legalább bizonyos mértékben s ez nem lehetetlen, mert ha a gazdagság is elköcsönözhető, a gazdagság jelvényeit, látszatát el lehet köcsönözni, utánozni“.

Annyi bizonyos, hogy a magyar ember szeret urizálni; rég megrögzött szokása ez. Evszázadok tüntek, jó és rossz napok változtak felettünk, de e tulajdonságunkat nem hagyta el velünk a nyomor és nem a sors semmi csapása. Ez a legfőbb és legnagyobb oka anyagi boldogtalanságunknak is.

Ámde az ősök fényűzése nem terjedt ki mindenre s az akkori igények nem voltak oly tulesigázzottak és annyi félek, mint korunkban, s nem vontak magok után erkölcsi romlottságot.

Ma sok ember, hogy fényűzési vágyát kielégíthesse, képes a legpiszkosabb üzletekbe keveredni. Sokan már nem is fényűzően, hanem pazarul akarnak élni, nem vetve számot anyagi helyzetökkel, nem a becsülettel.

Ma sokan az alsóbb osztályok körében pazarul költsenek; ruházatban, élelemben és más dolgaikban tul akarnak tenni a rangosabb ur osztályon is, hogy az egyenlőséget legalább ez által tartsák fenn a társadalomban.

Az ilyen életmódnak aztán csak két vége lehet: vagy anyagi, vagy erkölcsi bukás. Legtöbbször a kettő karöltve jár. Rettenetes balvélemények kezdenek ma lábra kapni, így pl. a szegénység kezd szegénynek tartatni, s a gazdagság bármily aljas eszközökkel szerzetett is, becsülést tud magának kivívni. A társadalom feladata az ilyen embereket lehetetlenné tenni; itt volna az ideje, hogy minél hamarabb bekövetkezzék, a mi hazánk egyik jeles fia mondott, hogy „csak egyre ne juthasson el e hazában senki, arra, hogy becsület nélkül becsültessek“. Kérlelhetlentül el kellene tehát itelni minden olyan fényű-

Iábortúzek égtek beune szerte; széjjel —
S táborúzek mellett harczedzett vitézek
Harczi kalandokról jó ízűn regéltek;
Egyszer csak — mintha a földgyomrából jönne —
Valami dübörgés hallatszott a csöndbe;
S az éjnek csöndjében az órs, aki állt ott,
Kétszer-háromszor is: „állj! ki vagy!“ kiáltott.
Erre a vitézek rögtön felugráltak
S katonásan, gyorsan harczi rendbe álltak;
De ez egyszer nem volt a fegyverre szükség,
Mert a mi dübörgött, nem volt az ellenség.
Ámde azért mégis nagy dolog történt ott:
Elfogta az órség a labancz „transport“-ot...
No vitéz kurucok! ez kellett csak nektek!
Most ha akartok, hát borba' fürödhettek;
Tizenkét hordó bor, pedig a javából!
S nem is pénzért, hanem — isten jóvoltából.
De nem is hagyták ám soká az utszélen,
Mert sokkal gyorsabban, mint én elbeszélem:
A boros hordóknak fenekét bevették
És azok tartalmát edényekbe merték.
Azután kezdődött olyan dinom-dánom,
Hanem csak kezdődött... de nem soká tartott,
— Verné meg az isten az álnok labanczot —
Mert alig fogyott el három-négy hordó bor:
Álomba merült az egész kurucz tábor...
— Tul a Rába partján a labancz „fővárta“
Az egész éjszaka csak ezt leste-várta,

S midőn meggyőződtek, hogy nincs mitől félni,
Elkezdtek magunk közt valamit beszélni;
De a tanácskozás nem sokáig tartott,
Mert arra elérték már a Rába partot,
S fegyverét mindegyik föltartva kezébe:
Bele ereszkedtek a Rába medrébe;
Utánuk jött nyomban az egész „eskadron“
S kimásztak a vízből az innenső parton.
És nem került bele — mig elolvassz százig:
Az alvó hősokeket levágták egy-szálig...

* * *

A Rába mentében jó vándor, aki jársz,
Koronezó táján egy vén körtefát találsz;
Százados törzsöke meg van repedezve,
Hejh! rég élhetett az, aki ezt ültette.
Szomoruan hajlik lombja le az ágról,
Mintha gondolkodnék a mulandóságról;
Vagy talán az elhunyt hősokeket siratja,
Kik a szabadságért hulltak el alatta!?
Úlj le azért vándor e vén a törzsére,
S emlékezzél vissza az elmúlt időkre,
S kik a szabadságért vértüket onták ott:
Mondj lelkeikért egy csendes „miatyánkot“,
S bocsáss meg azoknak kik nekünk vétettek,
De azért jegyezd meg: *Ne higgy a németnek.*

KISS FERENCZ.

*

zést, mely aránytalan az egyesek vagyonához s mely tönkre teheti magát, az államot is, mely erkölcsileg is ártalmas, mely a korrupciót is elősegíti.

Még kérlelhetlenebbnek kellene lenni a becsületes társadalomban azok iránt, kik máról-holnapra meggazdagodnak s meggazdagodásuk nem becsületes munka, de mindenki előtt tudva levő szélhámos műveletek eredménye.

Hogy azonban bárki mások iránt szigorú lehessen, mindennek előtt önmaga iránt kell annak lennie. S erre sehol sincs oly nagy szükség, mint itt nálunk, hol a fényüzési hajlamok kulminálnak. Sehol sincs oly nagy szerepe a látszani akarásnak, mint a mi — ugynevezett — haute volée köreinkben. A száz holdas gentry utánozza az ezer holdas nagybirtokos passzióit s kedvteléseit és — tönkre teszi magát.

A gavallér modor és esztelen majmolás közt ép oly nagy a különbség, mint a schmutzig fősvénykedés és józan takarékoság s vagyoni körülményeink észszerű számbavétele közt.

Ne schmutzigoskodjunk, de ne éljünk kalikus nélkül.

S itt nem mulaszthatjuk el megjegyezni, hogy csak az az ember lehet valóban független, ki rendezett anyagi viszonyok közt él. Ez már magában elegendő ok arra, hogy óvakodjunk a materiális tehetségeinket meghaladó fényüzéstől s okszerű berendezkedéssel példát adjunk az alsóbb társadalmi köröknek.

S. K.

Levél a vidékről.

Ha az ember a végtelen alkotó hatalmát bámolni akarja: menjen a tengerre; ha pedig gyönyörködni akar műveiben, keresse fel őt a Kárpátok között. Ott érezni fogja *nagyszerűségét alkotásában*, itt érezni fogja *alkotó erejét a maga nagyszerűségében*.

A poros uton előre haladva, egy villámsujtotta körtefára illesztett szent szűz képe előtt összetett kezekkel térdel fehér kendőjébe burkolódva egy idősb asszonyka. Mozdulatlan. — A ki távolról szemléli, kőből faragva gondolná. — Egyike a körül állóknak csodálkozik azon, hogy munkanapon „ott vesztegeti hiába az időt”. Pedig szerencsés nő az, mert enyhet ad neki az ima, mert tud imádkozni.

A hegyes-völgyes vidéken, hol közelebb állunk a Istenhez — a szív is hajlandóbb az imára. Emelkedettebb a hangulat! A tudósok azt mondják, hogy azért van az, mert a lég több ózont tartalmát e helyütt. Lehet, igazuk van. Az Isten akarta ezt így. Szegényebbek vagyunk vagyonban, de gazdagabbak hittünkben.

Az ut szűk völgyben vezet a Vág folyó mellett — melytől nevét a völgy is vette. Ki a vaspályán e szorulatba kerül, csodálva néz a természet furcsa alakulatain. Balról egy körülbelül 45—60 fok alatt leszakadó magas hegygerincz határolja majdnem mértanilag egyenes vonalban, míg alatta vagy 400 lépésnyi szélességben zavartalan sík terület nyújtózkodik; jobbról a Vágon túl — dombos hullámokban emelkedik partja s képezi az ugynevezett Manin hegyet, mely tulsó végén ketté szakad, egy óriási, mély hasadékot képezve. A föld e sebén égfelé meredeznek az anyaföld meztelen csontjai, minden fantáziát felülmúló szikla-csoportozatokban, mik fent a magasban békülő gygasok módjára ölelkezni látszanak odalent, kriptaszerű üreget alkotván. — Manin hegye arról is nevezetes, hogy Vág-Beszterczére néző ormáról tiszta időben a Vág-völgye mentén egész Nagyszombatig

lehet ellátni — sokan állítják, hogy jó távcsővel — Pozsony városáig.

A ketté szakadó Manin hegy alkotta kőfolyosón túl Zaszkalje — magyarul: szikla mögött — nevű község fekszik, hosszukás szűk katlanban. Természet alkotta elhagyatottságában, melyhez négykerekű jármű csak életveszéllyel férhet s a hol ugyanazért e luxus jószágot nem is igen ismerik. — E folyosón innen, élő sövény kíséretében csörgedező patak mellett Záluza, nyomban utána Vághéve fogadják az utast szétszórt házaikkal.

Szembem a Zászkaljei szikla-csoportozattal Besztercze-Váralja ékeskedik, fehérre meszelt kies templomával, sötét ablaku uri lakházával, melynek háta mögött égfelé nyuló, cukorstüvegalaku hegyen a vár romjai meredeznek.

A Vág-völgye itt erősen összeszorul; a tulajdonképi völgyet egyedül a zugó folyó képezi. — Az utunkba álló hegy-orron keresztül haladva, Farkasfalva elhagyásával, újból kellemesen lep meg bennünket ugyanolyan sík tér, minőt a beszterczei várromnál elhagytunk. Vaspálya és a kanyargó folyó ketté szeli a síkot. Rajta elszórva falvak, városkák terülnek el. Pelyvás, Benyófalva, Predmér mezőváros a maga csinos, tágas téren épült templomával — barátságos lakházaival — Predmérien túl vasuti állomás van, mely egyaránt szolgál Bittse városának, Predmérnek is.

Bittse meglehetősen csinos város a Vág jobb partján, mintegy 3000—4000 lakossal. E város nevezetes szerepet játszott a felvidéken az előbbi időkben. Fontos kereskedelmi pont volt. Megfordult piaczán lengyei, orosz, morva, cseh. Sőt megtörtént, hogy vásáraitra felhozták ékes drágaköveiket arannyal átszótt nehéz perzsa szöveteiket, színes selymeiket a kereskedő görögök Komáromból is, mikből a magyar nók ügyes kézzel azokat a kecses vigánokat, pántlikás főkötőket oly szépen el tudták készíteni. Jelenleg is (különösen a vaspálya felépülte óta) szemmel láthatólag emelkedik. Van szépen berendezett gőzfűrésze, mely naponta óriási munkát végez; — gyufa, szikviz- s bőrgyára messze környék szükségletét elégítik ki.

Legnagyobb ékességét az ugynevezett „vár” képezi, mely jelenleg még egészen lakható s több intelligens családnak kényelmes lakást is ad. E vár azokból az időkbeli való, a midőn kevésbé látszott szükségesnek a megerősített helyeknek magas hegyek tetejére való építése. Sikon fekszik. — Tulajdonképen Vágra néző emeletes lakó házból áll, melynek négy sarkát kiugró négy torony védi. A hozzá csatolt melléképületekkel együtt építése korának megfelelő vérendezéséhez képest tervezett s lőrészekkel ellátott fallal van körülvéve.

Hajdan nemes magyar indigénák laktak. Tulajdona volt sok időig a híres Eszterházy családnak, melynek véréből országbirák s nádorok kerültek ki. Itt lakott azon nevezetes püspök, kiről érdekes történetet mesél a szájhagyomány. Arról máskor. B. G.

Az eperfa alatt.

— Rajz. —

Irta: KLEMENT ALAJOS.

Udvarunk végében — a szomszéd palánk közelében ágas-bogas vén hársfa terjesztette szét lombdus koronáját egy keresztlábu fenyőasztal felett, mely körül hat vastag faderékből fűrészelt ülőke van elhelyezve. Gyönyörű kilátás nyílt e meghitt helyről a házunktól alig kétszáz lépésnyi távolban emelkedő regényes fekvésű „Sebesvára” romjaira s az alatta áradozó „Sebes-Körös” gyorsan tova iramló ezüstszinű habjaira. Édes anyám nagyon megszerette volt ez árnyas szép helyet,

s azért ha csak módját ejthette, itt tölté a délutáni vagy az esti órákat. En különösen reggelenként szerettem időzni itt. Órákig el tudtam andalodni Árva Bandi, a juhászbojtárnak panaszosan zengő mélabus dalain, melyeket olyan szívhezszólón tudott elfújni szomorúfűzből hasított tilinkóján, mintha a lel két lehelte volna bele abba a kis fába.

Egy szép tavaszi nap reggelén — ugy emlékszem rá, mintha csak tegnap történt volna — a szokottnál korábban kerestem fel kedvenc helyemet, mohón szittam magamba a Kőrösvölgy édes illatu levegőjét, s gyönyörködtem a fenséges látképben, mely szemeim elé tárult. — Már jóideig időzhettem így a hárs alatt, midőn egyszerre nagyot dobbant a szívem — Bandi tilinkója szólalt meg a „Sebesvárai” romok aljában. A szívem csak úgy repesett örömben, hallván azokat a szebbnél-szebb nótákat, melyek úgy ömlöttek abból a kis szerszámból, miként az édes illat a Kőrösvölgy virágaiból.

És tudja Isten — még sem azok a régi búsongó nóták voltak ezek, melyek eddig úgy megragadták lelkemet, hogy akárhányszor könnyeket csaltak szemembe. Ma vigabak váltották fel. És hajh! — de értett ezekhez is! Az embernek szinte lábába ment a tempójuk.

— Ugyan bizony, mi ütött ma hozzá, hogy olyan egyszerre neki elevenedett? — fakadt ki belőlem önkénytelenül. — Hiszen eddig úgy rémlett, mintha más hangot ki se tudna csalni abból a kis fából mint a fájdalomét? És ime, most meg egyszerre akárcsak kifordították volna a természetiből, még duhaj-nótákra is ráadja magát. Már bizonyos, hogy nyert a — nagylutérián; mi más is okozhatta volna benne ezt a nagy változást!? — Még tovább is szőttem volna e gondolatokat, ha legnagyobb szomorúságomra nagy hirtelen el nem rémül Bandi tilinkója. Kicsidég csak lestem, vajjon rákezdi-e még egyszer, — de biz' az elnémult egészen.

Már indulni akartam, midőn a szomszéd udvar felől — a közeltávolban — gyönyörű énekszó hallatszott át hozzám. Uccszu! több se kellett nekem — nyomban odafönn termék a fenyőasztalon. Látni vágytam azt, a ki olyan szépen — gyémántosan tudott énekelni.

Az ének ezalatt mindközelebb ért, míg végre a dal szövegét is tisztán ki lehetett venni.

Nem tudom én mi a bajom —
Ugy fáj itt a baloldalom;
Ugy fáj itt — a szívem tája:
Balzsamot vaj ki rak rája?

Az én rózsám nyalka legény —
Csak ne volna olyan szegény...
Azt mondta az édes anyám:
Gazdag legény illik hozzám.

Bár mit mondjon is az anyám,
Csak a rózsám illik hozzám,
Hisz magam is szegény vagyok —
Az én galambomé vagyok!

A viláért meg nem mozdultam volna helyemen — olyan áhitattal hallgattam a meleg érzéssel énekelt gyönyörű dalt. Még el sem hangzott egészen, midőn odaát a szomszéd udvarban megnyílt a virágos kert kis sövény ajtaja, s azon kilépett a jó öreg Dömötörné szomszédasszony — szemefénye, egyetlen leánya: a szép Mariska, ki legszebb lányak tartatott nagy darab földön. Annyi szent igaz, hogy magam is — bár sokat forgódtam világeletemben az asszony nép körül — sohasem láttam olyan szép aranyzinű, szinte bokáig leérő szőke haját, mint a Mariskáé; — soha olyan igéző tekintetű fényes bogárszemét, mint az övé, mely úgy égett, úgy ra-

gyogott: mint a fényes csillag a sötét éjben. Hát még rózsapírult két orcája, édes mosolygása, gyöngy hajlékony karcsu termete, melyek nézésében csak úgy káprázott a szeme a környékbeli legényeknek.

Pillanatig tétovázva állt meg a kis ajtóban, s míg egyik kezével köténykéjének két végét iparkodott szorosabbra összehuzni, nehogy a benne lévő virágok kihulljanak, addig a másik kezével szeme fölött ernyőt képezve, tévedező tekintetét a „Sebesvára“ hegyoldalára szögé, mintha elmúlt nagy idők emléket keresné a százas romokon. S a mint úgy elmerengett, egyszerre fölragyogott arca s édes mosolygásra nyitak piczi ajkai. Tekintetét követve — bár mint erőltetem is szememet — nem láttam egyebet, mint Bandinak a dülön legelésző nyáját, meg nagy juh-őrző komondorját.

Mire ismét Mariska felé fordultam, már ott ült az udvar közepén álló terebélyes eperfa alatti padkán. Bokrétát kötött. Minden virágocskára, minden levélkére, melyeket szálanként kiválasztott kötényéből, mielőtt azokat bokrétába illesztette volna, forró csókot lehel; — nagyon, de nagyon szerethette azt, kinek számára e bokrétát kötötte.

— Ha én volnék az a boldog, ha nekem kötné — tört ki belőlem szilajon — hátha a mennybéli üdvösségemet kívánná érte, nem odaadnám? — oda biz én!

Mariska pedig csak tovább folytatta munkáját, s hogy mihamarább elkészüljön vele, rázendített egy szép dalra!

Azt mondta az anyám nekem:
Ne kapjak én szép legényen!
Hej, mert hamis a zuzája,
Hamis annak szive, szája, —
Ne kacsintson a lány rája!

Midőn a bokrétával elkészült, a dalolást is abba hagyta. Pedig, jaj, beh el is tudtam volna hallgatni, kiviradtól késő estig, egy huzamban szünet nélkül. Lehangoztatómból Bandi zavart fel, ki legnagyobb ámulatomra abban a pillanatban a félig nyitott kapuajtóban megjelent. Mariska épen azzal foglalkozott, hogy a kötényében felejtett rózsabimbótól — a szerelmesek szokott módján — megtudja, vajon viszonzszeretetik-e ama sugár, barna, szép legény által, kinek képe kitörölhetetlenül be van véve szive-lelke mélyébe? E végből levelenkint tépegette le a rózsaszirmait, magában, alig hallhatóan kérdegette: — szeret... nem szeret, — szeret... nem szeret — sze....

Bandi, ki ezalatt lassan, lábujjhegyen közvetlen mögéje került, e pillanatban hátulról hirtelen átkarolta, s egy hosszú égő csókot nyomva arra a piczi piros szájára, remegő hangon sugta fülébe: „szeretlek!“

Mariska szinte hanyatt esett, úgy elfogta a rémülést; ijedtében még a bokrétát is leejtette. Midőn azonban a következő pillanatban ráismert Bandira, lázas örömmel ugrott fel helyéről és borult rá a szép legény keblére.

Most értettem csak, hogy miért nem kesereg többé a Bandi furulyája; most már tudtam azt is, hogy kit kerestek az imént Mariska szép szemei tulnan a hegy oldalán.

(Vége. köv.)

A lomniczi csúcsra.

— Elbeszélés. —
(Folytatás.)

„Tüzkőnek“ onnan nevezték el, hogy ilyen alkalomkor tüzet szoktak alatta rakni. Rövid pihenés után szándékunk közelebbi valósitása végett a „Tüzkőtől“ jobbra a hegynek vettük utunkat. E vidék már nagyon kopár s csak a hegyekről legurult ezerféle nagyságu kő és a henyefenyőnek szerfelett

eltörpült, különben is már ritka cserjéi borítják a hegyoldalt, melyen mi izzadás közt kapaszkodtunk. Ha visszanezünk a völgy felé, hasonlít a kép, mely szemünk előtt kitarul, egy hegyoldalon fekvő, földrengés következtében romba dőlő városhoz, s a henyefenyőnek itt-ott a romok közt észlelhető mély zöldje annak kertjeit képviselni látszik. — Most a lelkesültség mindinkább apadozni kezdett, mert a hegyoldal alulról megnézve, egy-két negyed óra alatt meghághatónak látszott; s ime, mily keservesen csalódtunk, midőn a hegyoldal első felén a fáradság ráparancsolt társaságunkra, hogy mielőtt tovább indulnánk új erőt meríteni ne késsünk. Visszahagyván tehát bevett erősítő után a sziklák közt elrejtve eleségünk nagyobb részét, a hegy valódi tövéhez értünk. De itt új keserű meglepetés, új csüggedés fogott el bennünket, midőn balra kanyarodva egy óriási lajtorjához hasonló sziklához jutottunk. Mindazáltal az ifjuságnak sajátos elszántsága s ama remény, hogy ily veszélyteljes helyekre többé nem bukkanunk, erőt s bátorságot öntött csüggedő sziveinkbe, mely végre is győzedelmeskedett önkéntelenül megeredt illeten sőhajokon; „Ha én ezt tudtam volna, nem lát itt soha senki“ — „ez borzasztó“ — „fölfele csak megy, de lefelé“ — stb. Alig hagyott el azonban, mindamellert bennünket az aggodás és félelem, különösen midőn az első háromnak kapaszkodása közben s ennek következtében az elvált kövek iszonyu ugrásai az utócsapatot majdnem rémülésbe ejtették, mely azonban nem sokára nagyobb óvatosság ajánlása után alább szállott.

Most kiki hozzá kezdett látni a mindinkább előre haladáshoz s hárman már annyira haladtunk előre, hogy több megtett kanyarodás után az utócsapatot csak jó idő múlva vehettük észre. Mintegy félóra múlva, nehézséges kapaszkodás után egy pászitos, de ropant meredek talajra jutottunk, melynek egyes helyein első tekintetre mindenféle bizarr alakokat képviselő sziklák emelkedtek... Itt egy bagoly alakja látszott sejtelmes tekinteteket vetni felénk, amott más setét rém alakok stb., de mindez, mint valami bűvös kéz által helyéhez varázsolatva mozdulatlanul s mereven tekintett felénk. Különös érdekléssel néztem egy nagy sziklatornyot, melyen az egyes kődarabok az idő vas fogának rágódása következtében annyira elváltak egymástól, hogy úgy tetszett nekünk, mintha egy taszítás elég lenne arra, hogy a szikla a mélységben találja a sírját. De mennyire csalódtunk, midőn azt megingatni megkísértvén igyekvésünk legkisebb eredményre sem vezetett. Ekkor szégyenteljesen visszahúzódtunk, mert bizonyára erősb hatalom, az elemek mindent megrendítő hatalma is megkísérlette a szikla csoportnak állhatatosságát; de ez, ha mindjárt megrendítve is, ott áll s daczol a pusztító orkán rohamával. E sziklában mintha szentegyházunk képét láttam volna, mint a mely ostromlatatik vad gomba módjára szaporodó ellenei által, vágják szívet, sebzik is, szakadások is történnek, mint alkalmasint ome sziklán is, mit azaz alatta heverő kőhalmazból következtethető; de az egyház maga áll s erősen áll és romba dőlni soha sem fog, mert az alapja nem homok; s ha le is válnak egyes részek az anya szikláról, azt ő nem bánja, mert amugyis haszontalanok, melyeknek zabolátlan szilajsága s engedelmelensége már rég széttépte a köteléket, mely azokat az anyasziklához fűzte; az egyház tehát csak örül, ha oly romlott mételetől megszabadul... Noha most a hágás nem kevésbé fáradságos volt, mint előbb, mégis örültünk, hogy a macskaszereptől, melyhez az ember, mint a

mostani tapasztalás bennünket tanított, vajmi rosszul ért, — megmenekültünk.

Csodálkozom a Darwinistákon, kik az ügyetlen embert dedunokájának mondani merik a kapaszkodásban annyira ügyes, bizonyos szőrrel fűdött „apónak.“ Jöhetett volna maga Darwin nézni bennünket s meggyőződött volna, hogy az ember, már csak azért is, hogy oly ügyetlen a mászkálásban, nem lehet civilizált utódja a majomnak. — Most egy ideig a tüdő s lábának munkája közt, rövid pihenőktől felváltva folyt a tovahaladás az erre járók lábai által talajba taposott lejtőzeten. A rövid pihenőket rendszeren testünk fáradságának kiheverésére használtuk fel, mialatt szemünket a minket körülvevő hegy-csucsok fantasztikus bérczein jártattuk, különös kíváncsisággal fürkésztük a csucsnak futó zöldelrő foltokat, melyeket a zergék használni szoktak: de nagy bosszuságunkra nem részesültünk azon szerencsében, hogy egy ily szökdécselő falkán legeltethettük volna szemünket. Egy ilyen szemünkkel tett kirándulás alkalmával szememben ötlött egy sziklafalnak mindenféle színekkel elborított felszíne, hasonló egy óriási alaktalan festéktáblához, melyre a természet nagy művésze hatalmas ecsetét mintegy kitörölni szokta. Más helyen megint feltűnt egymásik szirtnek valószínűleg egy villám által lesújtott s kőhalmazokban heverő orma. Ennek látására önkénytelenül áthelyezve éreztük magunkat egy viharos időbe s fogalmát igyekeztünk magunknak képezni annak, a mi itt ily alkalommal végbe szokott menni. Mily iszonyatos dörgés lehet ez; ha egy villám lecsap, minő szívszakító morajjal gurulhatnak valamely csucsnak mennykő által lecsapott óriási sziklarabjai le a völgy felé!...

De minek e hosszú kitérés? Tartsunk tovább a csucsnak! ott szebb, zord, nagyszerű látvány vár reánk; kettőztessük lépteinket s fáradságunkat, hisz' mint látszik, nem messze lehet a csucs...! Ilyen nem szóval kifejezett, de mindenkinek szívében érzett buzdítás után a már lassankint megszokott mechanikus munkát tovább folytatva; végre, de csak később, mint gondoltuk, a hegytetőn köszöntött bennünket a napnak tündöklő világossága, mely előttünk eddig rejtve volt, pár percze elvakítva szemünket, de mintegy csak azért, hogy összeszedjük szemünk összes erejét a nagyszerű látvány fölfogására.

Fáradtan dőlünk le a helyre, melyre a napnak sugarai esnek ugyan, de a „nem miskolci embernek való“ (ritka) levegő és a hűvös szél, tekintve izzadó testünket, a nyár és tél vegyületét kezdé éreztetni velünk, a mivel mi nem épen dacolni, de egyszerűen neki kitérni a legokosabbnak tartván, két kőszikla védő falai közt foglaltunk helyet, honnan az alattunk elterülő panorama szemléletének adtuk át magunkat.

Száz meg száz patakocskák, mintegy ezer gyémánttal megrakott kisebb-nagyobb szalag erdőmezőn, városon, falun keresztül futott alá az éjszakkéleti irányban lassan vonuló folyóval, derék vagy más hegyesb-tompább szög alatt egyesülendő. Mindez a reggelnek gyér leplébe takarva oly bűvös hatást gyakorolt szemünkre, hogy mi egy ideig vonakodtunk azon földnek azonosságára ráismerni, mely lent oly nyomoruságosnak tűnik fel előttünk.

(Folyt. köv.)

* E panaszteljes szavakkal adott föl-ást zaklatott kedély-érzelmeinek egy miskolci egyszerű két és fél mázsás polgár, midőn tavaly az „öt tőhoz“ való kirándulásom alkalmával egy német ajku finn által vezettetve (holott a főntemlített egy árva szót sem értett németül), nagyban izzadva hozzánk csatlakozott, kik már vagy egy félóra hosszáig ott hevertünk fent a tavak mellett.

HÁZASSÁG A SIRBAN.

REGÉNY.

IRTA: KOZÁRY JÓZSEF.

ELSŐ KÖTET.

I. FEJEZET.

A színházban.

(Folytatás.)

„Nem halt meg Tinkay ur, csak elájult, jegyzé meg Sugáry Endre, a fiatal orvos a körül állók vigasztalására, miután úterét megtapogatta.

„Hol van szállása? — kérde Kálmántól; rögtön haza kell szállítani, még az uton magához jöhet és néhány nap múlva, ha minden intézkedés megtétetik s egyéb hátráltató körülmény közbe nem jön, teljesen gyógyulhat.“

„Csak ma jött még a fővárosba s egyelőre a Hungáriába szállt; ott van szobája a 15. szám alatt,“ sietett tudatni Kálmán.

„Ismerem azt a termet, mondá Sugáry ur; ottan 2 szoba, a 14. és 15-ik szükség esetében egybe is nyilhatik.“

„Azt nem vettem észre, viszonzá Kálmán, pedig egész délután ott mulattunk,“ s ezzel Bélát rögtön ki hurcolták a teremből s a fogatra segítették

„Hajtson, kiáltá Sugáry ur a kocsisra, de csak olyan mérsékeltén, nehogy a kocsi nagyon találjon csörömpölni és így a betegre kellemetlen hatást gyakoroljon. Arra hajtson a Hatvani-utcának, az jól van kátrányozva, nem fog annyira zsökögni, mint a következő ut.“

Kálmán ezután szintén szólni kezdett s bemutatván magát Sugáry Endre urnak, hogy ő t. i. régi conscolárisa már Tinkaynak, mivel épen ma reggel találkozott a lánczid előtt, midőn Budára, a ministeriumhoz akart menni. Béla ugymond akkor jött épen a hájával, ő pedig már a mult hó vége felé jött föl Budapestre, abban a reményben, hogy talán valami szerény alkalmazás mellett egyetemi tanulmányait folytathatja.

„Helyesen van: én is csak ilyen formán végeztem el tanulmányaimnak legnagyobb részét, s még egy év múlva, ha Jupiter is úgy akarja, készen leszek a szigorlattal is s azután majd ha nem csurog, majd csak cseppen valami. Bélát már ismertem jó ideje, de az utóbbi években, hogy én az egyetemi tanulmányokkal voltam elfoglalva nem igen érintkezhettem még levél által sem, mert megvalva az igazat, pénzemet fáradsággal szereztem s így nem jött kedvem még a bélyegekre sem, nehogy ezzel is az államot gazdagítsam, mely ma holnap ugys a zsirjába fulad, ha azt a néhány milliót sikerül kihevernie, melybe a königgrázi mulatság avangiroztatta. — Jó gyerek volt, folytatá tovább, sőt kár is egy emberbe annyi jószág, mert már — mint emlékszem, a hatodik, hetedik gymnazialisban annyira bujta a szép nemet, hogy bizony többnek a nevét tudta volna felsorolni, mint hány görög igének a második aurostossát, vagy pedig latin igének a supinumát.“

„Igaza van tisztelt uraságodnak; — én conscolárisa voltam egész a hatodik osztályig bezárólag; akkor is ilyen volt, azóta egy csipetett sem változott, sőt az említett ferde tulajdonságai csak erősödtek benne, folytatá tovább a beszédet Kálmán. — Én sokszor figyelmeztettem őt, s úgy látszik, hogy ugy négy szem között el is türte, kivált olyan esetben, ha egy „igen szives kérése volt.“ Ilyen

igen szives kérése pedig nagyon sokszor támadt, valahányszor gyakorlatot kellett írni a latinból, vagy abból a gyönyörű arcadiából, melynek — igazán esküdt ellensége volt. — Ilyenkor többnyire azzal szokott előállani, hogy vendégei jöttek gazdájának és behitták őt is, hogy a szépeket mulattassa, s azért nem jutott ideje, hogy a gyakorlatot megkésztethesse, pedig ez igen könnyű feladat. — Minden kérése így végződött, hogy „ez igen könnyű feladat;“ persze a íábeszélő tehetségénél az ily frázis sem tartozik a legutolsó eszközök közé. — Egyetlen kívánsága teljesült akkor, midőn a nyolczadik osztályt elvégezte, de már a 8 ikban is látogató jegyét ilyen formán nyomata ki. „Tinkay Béla jogász!“ — A jogászság iránti előszeretete különös; meglehet, hogy még apja kedveltette meg vele e pályát, ragyogó színekben esetelvéen folytonosan előtte! — még mikor algyrnazista volt, azt a híres jogász életet, mely páratlan volt a 30 as — 40-es években nálunk.“

„Már az csakugyan páratlan volt; igenlé Sugáry Endre Kálmán szavait, mert a menyire én ismerem a hagyományokból, azonkívül élő kutforrásokból is az akkori jogász életet, hát csakugyan a legkiválógtottabb népség gyülemlt össze e téren; egyébaránt ha a legutolsó években egy kissé meg nem szorítják itt is a kötőféket, hát még elég ló nyargalászna most is e térnek dicső virányain. — Egyéb iránt még most is;... de hagyjuk a szót! — Többi deákul van! — Ugy-e barátom? — Sándor, vagy Elek vagy hogyan is használjam becses nevét?“

„Könyessy Kálmán, bölcsészett hallgató,“ válaszolá Kálmán, mintegy véglegesen bemutatván magát a fiatal orvosnak.

„No azon örülök, hogy bölcsészett hallgatóhoz van szerencsém, mert őszintén megvallva, én a többi facultásoknak egyáltalában nem vagyok barátja, kivált annak a szomorú theológiának, mely az emberiséget még most sem akarja gyámsága alól felszabadítani, ha nem mint a medvét — még mindig orránál fogva akarja vezetni; hej pedig lejárt a középkori bigottság, mikor még Jeruzsálemben, vagy hol szent landzsákat lehetett föltalálni, azonkívül Trierben vagy hol tudom is micsoda szentnek a csontjait még el is lopta egyik apácza kolostor a másiktól.“

„No természetesen — választott Könyessy — hogy mindennek az ideje lejárt, de vajjon nem igazolható-e az emberiség életében az említett, korunkban mindenesetre igen furcsának tetsző körülmény, csak hogy nem szabad a multat soha sem egészen a jelen felfogásából itélni meg; mert csak tekintsük egyes emberek, saját magunknak életét, ebben is találunk oly frázisokat, melyeket később örömet kiszakítanak életünkéből, ha az olyan volna, mint az album, melyben sorjába raktuk az imádottak arczképeit; legelső helyre téve valami modonnát, azután egy nimphát, ismét valami driádot, vagy hamadriádot és így tovább sokszor befejezve az albumot egy csinos kis... a többi hát legyen diákul! és hányszor előfordul az az eset, hogy idővel sokszor tán egy hét múlva már ismét másként rendezzük: a volt madonna a második, vagy harmadik helyre kerül, sőt elégszer az utolsóra, sőt — de nem nevezem meg, hogy hol és kiely történt, de tudom, hogy a madonnának még nagyobb füleket is rajzolt s az első helyről egy előre, így terelte az utolsó helyre neveltség tárgyának, de még onét is tovább... de a többi ismét legyen deákul! — S már most kérdem, vajjon az ember nem érdemlené-e meg inkább, ha önának kőtné fel valami zsebkendő nagyságu

füleket, mintsem a kérdéses madonnának rajzolja oda, kit előbb ugyszólván Isten gyanánt imádott az oltáron, mint az a műveltsége által világhírű francia nemzet az Éva costumú péklányt, midőn a francia forradalom kitört, pedig ez nem is 1100 körül történt, mint pl. a keresztes hadjáratok, hanem jóval, de nagyon jóval is később, hogy azóta benőhetett volna bizony egy olyan magas műveltségű nemzetnek is a feje lágya, mint a francia. Tehát, valamint az egyes emberek életében vannak oly mozzanatok, melyeket később önmaga sem sorozna a tiszta ész által absolute helyben hagyhatóknak, de mint hogy megtörténtek, a helyett, hogy vádolnánk értük önmagát, inkább kegyeletesen emlékszik vissza rájuk; ugy az egész emberiség életében is lehetnek; sőt mint tudjuk, voltak is olyan mozzanatok, melyekre, most nem vállalkoznánk, de annak idején rajongással indult meg érte. Ilyenek lehetnek a keresztes háborúk is, melyeket ha most találna valami pénz nélküli Valter hirdetni, bizonyára a helyett, hogy még lovának, illetőleg őszvérenek melyen lovagolni szokott, kitépnék szörét szent ereklye gyanánt, inkább lekapnák az őszvérről és elszállásolnák, ha másutt nem is, de a Lipót mezőn. Akkor meg, ha valaki elenezte volna Valther szent buzgalmát, midőn Clermontban a pápa jobbján felszólt, meglehet, hogy még külbömb helyre szállították volna, mint a Lipótmező.“

„Igaza van Könyessy barátom, ön jó élesen megtudja különböztetni az egyes eseményeket, melyek külön-külön korokban fölmerültek s helyesen tudja egymással kibékíteni. Szereti a historiát? — Ha igen, akkor gyakran lehet szerencsém, mert én nagyon szeretek vitatkozni s mellette kedvelem magam is a historiát, mely nélkül ugy szólván vitatkozásnál meg sem lehet mozdulni. De most már ide értünk ni; látszik a Duna, a mint kinyulnak fölötte magasan a kisebb hajóknak árbozcai, látom a Gellért hegyet is, de azt csudáalom, hogy Tinkay barátunk még most sem ébredt fel, mert, igaz, hogy egy kis álom jól esik ily baj után, legalább a lélek magában zárkozván, mint a selyembogár, külvilági hatásokat nem fogadhat el, s így lehetetlen levén a behatás, illetőleg a ráhatás, természetesen, hogy a léleknek visszaható tehetségét sem kell igénybe vennie, hanem kipihenheti magát álom közben.“

Ezzel ismét meg tapintá Bélának úterét, melynek másodpercenkénti lüktetése egészen a normális, álom közbeni állapotát jelentették.

„Hányadán áll? — kérde érdeklődve Kálmán; tul van a veszélyen már?“

Minden jól van; én azt hiszem, hogy tul érzékenység következtében támadhatott ama baja, mert igen izgékony, hig vérű, s azon kívül kissé, mintha meleg is lett volna a színházi levegő.“

„Nekem egy kissé meleg volt szintén, erősíté Kálmán, de nem tudom — másnak?“

„Egyébiránt, ugy-e bár nem voltak a népszínházban még? — Béla p. dig, tudom, hogy különösen szeretett ilyes helyekre járogatni: de, természetesen, hogy a vidéki színpadok és az itteni színpad között csak van meglehetősen különbség, s kitudja, vajjon nem hozta-e zavarba valamelyik szereplő pl. az „Ezred leánya, a Marcsa,“ mert az bizony szíren hangjával már nem egy fiatal embernek fordította meg vagy esztét, vagy pedig tekerte ki szívet gyökerestül. — Ugy-e ön még nem látta; — persze hogy nem láthatta, ha még csak most volt először a népszínházban.“

(Folyt. köv.)

Irodalom.

Zeneművek: Táborszky és Parsch nemzeti zeneműkereskedők kiadásában. kapható Budapesten. Zongorára két kézre: *Bayer F. Le petit Débutant.* Collection de petites fantaisies élégantes et faciles sur des Thèmes d'operas mod. et favoris; Nr. 21. Mozart W. A. Don Juan 50 kr. Nr. 22. Nicolai O. Di lustigen Weiber, 50 k. Nr. 23. Rossini G. Guillaume Tell 50 kr. Nr. 24. Thomas A. Hamlet 50 kr. Nr. 25. Thomas A. Mignon 50 kr. Nr. 26. Verdi G. Ernani 50 kr. Nr. 27. Verdi G. Rigoletto 50 kr. Nr. 28. Verdi G. La Traviata 50 kr. Nr. 29. Verdi G. Il Trovatore 50 kr. Nr. 30. Verdi G. Un Ballo in Maschera 50 kr. Nr. 31. Wagner R. Lohengrin 50 kr. Nr. 32. Wagner R. Tannhäuser 50 kr. Nr. 33. Weber C. M. v. Der Freischütz 50 kr.

Frissítő.

Író: Hát igazgató ur, nemde elfogadja színművemet?!

Igazgató: Elfogadnám szívesen, de lehetetlen jól adni a darabot!

Író: Miért?

Igazgató: Attól félek ugyanis, hogy a sugó elalszik darabjától és így belesülünk.

Egy régi kastély képtárában az új óraság sétálva:

Regi: Láthud Dolphikám, uda adnék fele vagyun, ha ezek úsképek a mi úseink lennének.

Dolphi: En nem adnám, vulna az a te üsöd, akkor te most nem *be* hanem *ki* hurczolkodnál volna magadat.

Náthán: Nü, Smüle hoid megy a gescheft?
Smüle: Kithünö, csináltam én egy előnyös bankrott.

Mama: Látod férjem, nekem ez épen nem tetszik, hogy Gyula Elzát oly sokszor megcsókolja, hiszen még csak jegyesek!

Papa: Hisz azért csókolják annyit egymást mivel csak jegyesek, ha férj és feleség lesznek, majd leszoknak a csunya szokásról.

Kis fiu: Bácsi, itt küldi a papa ezt az üveg bort kívánja, hogy válják egészségére?

Bácsi: Mond meg a papának, hogy igen szépen köszönöm és nagyon örülök, hogy megemlékezett felőlem!

Kis fiu: O, je, nem kell azt úgy megköszönni, a papa ingyen kapta, de nem tudja meginni, olyan mint az eczet.

Első inas: Az én uram aztán ur, sokszor olyan későn kell, hogy este 10 órakor eszünk ebédet!

Második inas: Az semmi, az én uram mindig olyankor kell fel, hogy csak másnap ebédel.

Fürdőben: Igazán oly edzettnek érzem már magam a fürdőben, hogy azt hiszem, hogy még férjem közelléttét is eltudnám tűrni idegesség nélkül.

Feleség: Csak aztán vigyázz kedves férjem, hogy bele ne essél a vízbe.

Férj: Nos, és ha beleesnék és belefelnék mit csinálnál?

Feleség: Borzasztó lenne, be kellene utaznom a poros városba és gyászruhát kellene rendelnem.

Vannak hölgyek, kik mutatják, hogy mit tudnak — és kik tudják mit mutatnak.

Thaisz Lexi legújabbán Pál és Virginiából azt a nótát dudolja: „A kis madárka el repül, el-el vissza jöhetlenül.“ Persze madárka helyett ládikát mond.

Az új dalműszínháznak akusztikája kitűnő, multkori próbánál kisült, hogy a színpadon dongó légy zümmögését a karzaton szélvésznek gondolták.

Csoda történt: Tegnapelőtt nem loptak el még egy levelező lapot sem a postán.

Legújabb zsidó átok: Örököljél 100000 floren, és jöjjön meg neked a pinz a budapesti postán!

É. Miskolczon még most sem esik, daczára a dalárünnepélynek! Furesa:

Pulszky ötvenéves jubileumát fogja ülni, azt halljuk, hogy spiritusba teszik és behelyezik a muzeumba.

Pedig egy kis malter is megtenné — olcsóbb!

Az elefántokat elvitték már Budapestről, helyettük érkeznek már a primadonnák.

Rendőr sőhajítás: „Hej ha az a téglá beszélni tudna!

Békében a császárok — háboruban az alattvalók találkoznak, — csak a zsidók találkoznak mindig.

Ezentul nem lovat, hanem csigát adnak a rendőrnek, azon fog lovagolni, és — hátha még sikerre is vezet e rendszabály?!

Házmaster: Nagyságos ur, kérem, a pinczelakások teli vannak vízzel, a szegények hova legyenek?

Házi óraság: Thörödöm én, bánom én — az én lakhás nem vizes, mondja nekik, lakjanak ők is emeleten!

Osztendébe volt Tisza, oszt' tenne is valamit.

Biró: Ön egy hónapi fogságra van ítélve, van valami észrevétele, vagy felebbez?

Vádlott: Nem felebbezek, csak azt a kegyet kérném, ha február hóban ülhetném le fogságot.

Kisasszony a könyvkereskedésben: „Kérek egy bibliát.“

Könyvkereskedő: Kérem az ó-testamentomot, vagy az újat?

Kisasszony: A legújabbat kérem.

Férj az inashoz: Pista, elfogod vinni ezt a levelet X. színésznőhöz, de aztán hallgass!

Inas: Soh'se féljen nagyságos uram, tudom én mi a becsület, kérdezze csak meg a nagyságos asszonyt.

Hasonlatosság: „Mondja csak, hasonlít ez a festmény Mathildhoz:“ — „Oh nagyon, mindkettő festve van.“

Fürdői élez: „Mama, miért nem volt a néni már oly régen minálunk?“ „Mert hat hét óta fürdőben van.“ — Hat hét óta fürdőben? Mama, hát oly piszkos a néni?!“

A részeges ember panasza: Barátom! — panaszkodik egy részeges — én már mora liter és phis icze kezdek tönkre menni. — Igaz, a liter meg az icze!

Szép mulatság: Egy utas épen akkor lépett be a fogadóba, mikor a vendéglős egy fiut vert végig. — „Fia az? kérdi az utas.“ — „Nem, az unokaöcsém: mulatni jött hozzám a vakációra.“

A kölyök: A kis Oszkár torkaszakadtából ordít. Anyja kérdezi: „Mi bajod? Enni akarsz?“ — „Nem!“ — „Inni?“ — „Nem!“ — „Hát mit akarsz? Aludni?“ — „Nem!“ — „Hát mit akarsz?“ — „Kiabálni!“

Egy hirdetés kétszáz év előtt. Csupa mesebeszéd, hogy most nehezebb megélni, mint régente. Hogy mennyi mindenhez kellett például az iparral és kereskedelemmel foglalkozó embernek érteni, kitűnik egy régi hirdetésből, melyet 1630-ban tett közzé egy nürnbergi kereskedő. A hirdetés szóról-szóra így hangzik: Makert Izsák borbély, parókacsináló, iskolamester, kovács és doktor; borotvál és hajat nyír két krajczárért; a hajat puderozza, vagy pomádézza; készít és foltoz csizmákat és cipőket: eret vág; fogat huz; tanít olvasni, írni és táncolni: árul mindenemű illatszereket, papírost, kitűnő subiezkot, heringet, paszulyt, ruhakefét és mindennemű csemegéket.

Történelmi naptár.

Augusztus.

24. **Vasárnap.** E. 12. Bertalan ap. 1572. A Bertalanéi vagy párizsi vérnász. 1838. Kölcsey Ferencz magy. költő és szónok halála. 1842. A budapesti láncz-híd alapkőve letétetik.

25. **Hétfő.** Lajos kir. hv.

26. **Kedd.** Sámuel pr. 1594. Éjszakamerikában bizonyos Lynch John az utálatos „Lynch törvényt“ becsátja közre, mely a népet önhatalmu rögtöni igazságszolgáltatásra jogosítja fel. — 1781. Hegedűs Samu magy. mathematicai — történelmi és hittani író, születtik Uj-Tordán. Erdélyben.

27. **Szerda.** Kalaz. Józ. — 1310. Róbert Károly negyedszer koronáztatik magy. királynak. Székes-Fehérváron. — 1590. V. Sixtus pápa jeles férfin meghal. — 1783. A Marsmezőn Párizsban az első léggömb felhocsátatik Charles tanár tanulmánya szerint. — 1812. Szemere Bertalan, a legremekebb magyar szónokok egyike, a törvényes első magyar és közbársági ministerium belügyminisztere szül. Vathán-Borsodmegyében: meh. 1869. Budán egy magán tébolydában. — 1849. Nagy rokonszenvi meeting a magyarok iránt Glasgouvban.

28. **Csütörtök.** Ágoston pk. e. a. — 430. Szent Ágoston élelműi és igazságos egyházi-atva Hippóna püspök Afrikában meghal. — 1782. Gróf Csáky Imre bíbornok, kalocsai érsek (ki a pápai méltóságra is néhány szavazattal nyert Rómában) megh. 70 éves korában. — 1749. Göthe Farkas, minden korszak legnagyobb költőinek egyike szül. — 1850. Az első földalatti távirat Dover és Calais közt létesül.

29. **Péntek.** Sz. Iván. lefej. 1434. Csirge János, v. költői nevén János Pannonius, pécsi püspök és remek latin költő, a híres Vitéz János érsek unokaöcsese, szül. Verőce megyében. — 1526. A magyarok nagy csatavesztése Mohácsnál. — 1843. Magyarországon az általános hírtok szerzerhetési jog megadva.

30. **Szombat.** Limai Róza. 1609. A katolikusok Würzburgban ligát kötnek a protestánsok uniója ellen. — 1830. Szilágyi Sándor nagyérdemű magyar történelmi író (kivált az utolsó forradalomra nézve) születtik Kolozsvárt.

Szerkesztői üzenetek.

Tóthely-Dunaföldvár: Örömmel vettük becses kéziratát, legközelebb felfogjuk használni.

Dezso A. F. Nyitrán, fogadja hálás köszönetünket; levél jön.

Kis Feencz Győr: Köszönjük; mikor kaphatunk ismét valamit?

T. olvasóinkat nagyon kérjük ha lehetséges, hogy lapukat ismerőseik és barátjaik illetve elvtársaik között ismertetni sziveskedjenek.

Mutatványszámmal a „Korunk“ kiadóhivatala szívesen bár kinek szólál.

Az összes keresztényekhez I
a vallásos

Homályban
láng és égőanyag nélkül
világító
feszületek.

Elegáns szobadisz.
Tizenötféle nagyságban.
2.50 márkától 15 márkig.

Kaphatók minden nagyobb műkereskedésben.
Ismét eladók magas provisiót kapnak.
Abrákkal ellátott árjegyzékek ingyen és bérmentve küldetnek meg.

Fabrik
chemisch-technischer Bedarfs-Artikel
TEICHMANN & Co.
Berlin SO., Oranien-Strasse No. 182.

Feltöltés
szilárd
biztonságára indítja a sziveti

„THE GRESHAM”
életbiztosító-társaság Londonban.

Fiókiintézet Magyarország számára: BUDAPESTEN, Ferencz József-tér 5. szám, a társaság saját házában.	Fiókiintézet Ausztia számára: WIEN, Gisellastrasse 1, a társaság saját házában.
A társaság vagyona . . . frank 83.780,016 90	
Evi bevétel díjak és kamatokból 1883. június 30-án . . . » 16.602,367.70	
Kifizetések biztosítási és járadék-szerződéseik, valamint visszavásárlások stb. után a társaság főállása óta (1848.) több mint . . . » 139.950,000.—	
Az utolsó tizenkét havi üzleti időszakban . . . » 65.726,175.—	
frankért nyújtott be biztosítási újajlat, mi által az utolsó 25 évben benyújtott ajánlat . . . » 1,260.777,854.55	

rüg. Prospektusok, valamint minden más fölvilágosítások nyújtanak az ügynök urak által Ausztia-Magyarország minden nagyobb városai-ban és a fiók-intézet által Ausztia-Magyarország számára.

SZEDLÁCSKO LAJUS
uri és női lábbeli készítő
Budapest, IV. ker., vámház-körút 14.

Ajánlja lelkiismeretesen
a legjobb anyagból és munkával
csinnal kiállított aránylag olcsó árban szabott minden szakmájába vágó munkáit.

Hibás és sérült
lábuaknak, különösen, a legkényelmesebb s czélszerű lábbelivel szolgál.

Vidékről megrendelésre a beküldött viselt lábbeliek mintájára is fogad el megrendeléseket s azokat pontosan végzi.

Helyben levelező lap által tudósítva, a mérték vételt személyesen végzi.

KRISZTA ÉS LEITNER
a budapesti oltáregylet egyedüli szállítói
BUDAPEST, IV. ker., Lipót-utca 13. szám.

Ajánlják bőven felszerelt raktárakat mindennemű
miseruhák,
reverendák, czimádák,
egyházi és egyleti lobogók,
egyházi szövet, damaszt,
paszománt, rojt, bojt,
brüszeli és ezerna egyházi csipkében.

Egyházi szerek,
helyhek, szentségtartók,
keresztek,
templom-készletek stb.

Arany- és ezüst-himzések
minden rajz szerint művészileg készülnek.
Tűzaranyozás vagy ezüstözés gyári áron saját gyárainkban legrövidebb idő alatt készülnek.

G y á r :
Havas-utca 7. sz.

Megrendeléseket szegényebb egyházközségeknek részletfizetés mellett is eszközölünk.

Hirdetések a KORUNK részére felvétetnek kiadóhivatalunkban Budapest, szarka-utca 5. szám alatt.

NYARALÓKBA, FÜRDŐKBE.

Utazóknak és turistáknak kézi és nagy kofferok 3-35.—, kézi-táskák 1-20.—, vállra függeszhető táskák 4-10.— Berendezett utitáskák 18-60.— Praktikus összeállított tárgyakkal berendezett uti-tekeres 6.— Borotválkozó-készlet összeállítva John Heifford borotvával 7.— Uti ivópohár 40 kr.—1.50, frotírozó keztük 40 kr.— drót hajkefe 1.— Kulcsok 1-5.— Pinczetek 3, 5, 8 üveggel 9-13.50 Botcsék 4-10.— Kanócsos gyufatartó 85 kr. Távcso 7.— Messzelátó sétatotralkalmazható 8.20. Erős zsebkés 1-2.— Vízmentes esőköpeny mindkét oldalán hordható 10, 12, 14.— Özbőrrel bevont léscső 10-12.— Tyűkzem-karika doboz 24-80 kr. Utisszappan dobozban 20 kr. **Biztonsági revolverek** belőve 25 tölténnyel 5, 6, 7.— Kis formájú erős lövésű Bulldogg-revolver 9, 10, 11.— Revolver-gegyver 55.— Életementő zseb-boxer 1.— Pontosan járó remontoir nickl zsebóra 10.— Fali inga-óra 4.50. Lapos zseb-napóra 1.— Időmutató házikó két alkalakkal és thermometerrel 1.0. Thermometerek 80 kr.—2.50. Plaid-szifjak 85 kr.—2.50.

Sport-czikkek. Angol disznóbőr-nyereg 15-25.— Angol bőr-kantár 2.65-4.— Kettős szárral 5-8.50. Martingal 3.50-4.— Kengyel-szif 2.50, 3.50. Kengyelvasak 1.60-3.50. Nyereg-lekötők 2.40-7.— Izzasztó 2.75-6.— Fehér mosható izzasztó 4.50. Zabla 1.80-3.50. Trenzli 50 kr.—1.50. Felcsatolható sarkantyú 2.— Lovagló-gamasznik bőrből és vízmentes vászonból 4.50-7.50. Lovagló- és kocsi-köpenyek 14-20.— Nyereg-szappan doboza 85 kr. Pegeot löszörnyiró olló 5.— Ruganylólábseb-mentő 2.— Kocsibőr- és szerszám-puhító kenőcs 50 kr.—1.— Nubian blaking bőrlakk 90 kr. Öz-bőr kocsitisztításhoz 1.— Ezüst-, réz- és más érc-tisztító por 25-50 kr.

Vadászat és halászat összesen. Halászó-bot 1.25-15.— Kész zsinór 20 kr.—2.— Mesterséges legyek horoggal 12 drb 80 kr.

Mulattatásul. FLOBERT-gegyverek és czéllövészet betanulásához 7, 10, 11, 16, 24.— Flobert-pisztoly 6-15.— Vas czéllábla kiugró bohóccsal és mozsárral 8-9.— Mozsár nélkül 3-6.— Csinos nickl légpisztoly 7.50, chez fa czéllábla 75 kr. **Kuglió-egylet**eknek és vendéglősöknek keményfa bábu 2.50. Lignum sanctum golyók nagyság szerint 1.50-3.50. Színes lampionok kerti ünnepélyekhez 20-40 kr. Croquet játék 10-20.— Uj angol Lawn Tennis társas-játék 29.— Karikajáték 12 pár 1.80. Színes gummi-labdák 15 kr.—1.50. Papír léggömbök 50 kr.—2.—

UJ! Ariston kertben az ifuságot és felnőtteket mulattató zenedarabokkal 24.— Zenedaib külön 75 kr. **Accordeon tremolo** concert-harmonika 7-10.—

Színharmonika csengetyű-kisérlettel 1.50. Háromkerékű tartó Velociped fúknak 10, 12, 15.—

Tornaszerek. Mászó-kötél 5.80-8.80. Trapez rúddal 7.50. Trapez karikákkal 8.50. Gyermekek-hinta 5.50-9.— Teljes tornakészlet iskolával és ábrákkal 15.— Tornacipők kilója 30 kr. Tornacipők 1.30. Uszó-öv 8-10.— Két vivőkészlet 23.50. Athleta-bot súlyos kával a követek 3.— Athleta bevonva 5.— Athleta czéllövő nagy ívnyílak 2, 3, 5.—

Dohányzóknak vas dohánycsészékkel 18.— Dohánytartó, melyben a dohány nyirkosan marad 4.50. Dohánykos szitával 2.50. **Automat** cigarettakészítő és dohánytartó szelencze, a fedél betevésével kész cigarettát nyerünk 2.— Houblon cigarettapapír, szopókával a követek 3.—

Nyaralókba. Az egészség fenntartásához D. Fèvre párisi tartós szodavíz-készítő, tiszta üdítő szodavíz nyerünk egyszerű bánásmóddal, 2 4 6 8 10 mesze-7, 10, 12, 14, 50, 17.— lyes Legjobb szoda és borkó csomagja 2.— **Vízszűrők** az egészségtelen viz tisztításához 2.50 3-5.— **Fagyalt-gépek** receptekkel, 3 6 12 adagra kétféle fagyalt 7.50 11.50 16.50 nak 15-21.— Vajké-szítő vas hajtókerékkel 4.50, 6.50. Vaj- és sajt tányérok üveg fedővel 1-6.— Sodrony ételborító legyek ellen 50 kr.—1.80. Kis borsórló ebédlő-asztalra 1.20. Kerti gyertyatartó 1-3.— Japáni kerti napernyők 1.— **Comfort kávé-gép**, legjobbak elismert, 1-10 csészére 5.80-12.80. Angol asztali evőeszközök. Vas mángorló nagy hajtókerékkel, szabályozható rugókkal 50.— Családi mérleg 10 kilóig 6.— Kézi palack-dugaszó 1.40. Hidraulikus hordósádos italok megromlása ellen 1.— Biztonsági borlehuző gummicsővek 2.70, 3.50. Önműködő dugaszhozó 80 kr.—8.— Szobapadló-fényház doboz 70 kr. Ragasztószerszám üveg és porcellánhoz 85 kr. Piéce perpetuelle, egérfogó több egerekre 70 kr. Jótállás melletti fogkefék 35-70 kr. Virágasztalok 7-15.— Virág-harmatosító 40 kr. Kézi virágfecskenők 1.20-3.— Kerti fecskendők 14-21.— **Függő hintaágy** 2.70, 4.50, 6.50, egész nagy széjjelfeszítő léccel 14.—

Anyáknak önműködő szoptató-üveg 1.50. Ismert angol foggyönyz 8.— Allvetés és anyaméh-fecskenő 1.80-4.—

Rechaud gyorsforraló-lámpa 1.80-2.20. Serpenyő 1.— Erős gyermek-kocsi 7.50-14.— **UJ gyermekbölcső-kocsi** 14.— Törhetlen lavoir gyermekeknek 1.50-2.—

Próba-megrendeléshez 721 ábrás árjegyzéket mellékel, meg nem felelő tárgyakat visszavesz

KERTÉSZ TÓDOR Budapest, Dorottya-utca 1-ső szám.